

Чакам те в стаята за разпит.
Вглеждам се в лицето си.
Все по-старо и с непроницаем израз.
Болезнено, безнадеждно, заканително.
То е свободна зона за всякакви личности.
Само там в ръбовете на устните,
в спазмите от вина е деформирано като разкъсана петуния.
Като целунат снежен човек.
Над цялата му пещ дебне някой.
Някой саркастично шепне.
Че съм благословена с безличното ръмене на болката в очите.
Свалям дрехите си в мъглата и пред мен се открива градска баня.
Нещо като дребен тик на сърцето,
което се спасява от срама.
Оказва се чистилице.
Коленете ми парят, а хлябът е студен и много солен.
И аз започвам да стена от жажда.
И да те викам. И да те викам.
Зюмбюлите приличат на артерии и греховете на жени,
които са преминавали неволно, без да могат да обичат.
Жени със неподвижни ириса.
Сектантки, ангели, кралици.
Аз не съм от тях.
Аз ще сложа корниз и ще закача пердета.
Ще почистя пода.
Ще преживея страховете ти.
И ще си отида с с цвета на алено листо.
На коте, което драска прага на смъртта.
Само един жарък лъч на тази земя е мой.
Понякога го срещам в колата,
докосвам го от тротоарите,
изричам го над сребърните прибори на обедите с теб.
Виждам как краят изминава земния ми път преди мен.
Мисля си, че ще се притая и ще го прегриза.
Защо идваш сега?
Защо задаваш въпросите си с такава дементна наглост?
Защо не ме прибра?
Мога да те разпозная и с едно половинчато сетиво.
В оптиката на сърцето винаги поне едно работи.
Поне един рибар подава твоя люспа.
Един дърводелец поставя часовниковата стрелка в безлюден град.
Влизам и излизам през верите на разкаяното ти сърце.
Не чувствам крайниците си до периферията на сърцето.
Не чувствам теб.
Нищо повече от леко вътрешно кървене,
докато дъвча хляба.
Нямам бряг, защото овладях онази шир на отчаянието и солта.
Аз съм човек, който се движи по своя собствен лед,
за да мога да легна до теб на време.
Да пожелае лека нощ.

А стаята за разпит свети в полумрака.

Отиди и напиши цялата истина.

Заради себе си я напиши.

И ме обичай с онова напуснато значение на любовта.